Blowin' In The Wind -Bob Dylan

Ο **Μπομπ Ντίλαν** (*Bob Dylan*, 24 Μαΐου 1941), γεννημένος **Ρόμπερτ Άλλεν Ζίμμερμαν** (Robert Allen Zimmerman), είναι Αμερικανός μουσικός. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους τραγουδοποιούς. Στις 13 Οκτωβρίου 2016, η Σουηδική Ακαδημία του απένειμε το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Ο Ρόμπερτ Άλλεν Ζίμμερμαν γεννήθηκε στο Ντουλούθ (Duluth) της Μινεσότα. Ως μαθητής γυμνασίου άρχισε να παίζει φυσαρμόνικα, πιάνο και κιθάρα, ενώ συμμετείχε για πρώτη φορά σε συγκρότημα, τους Golden Chords ερμηνεύοντας τραγούδια των Τσακ Μπέρι (Chuck Berry) και Λιτλ Ρίτσαρντ (Little Richard), με έμφαση στη ροκ εν ρολ, κάντρι, φολκ και μπλουζ μουσική.

Από το 1962 που άρχισε να ηχογραφεί τους πρώτους δίσκους του, η φυσιογνωμία του, ο τρόπος ερμηνείας, οι στίχοι, η μουσική του αλλά και οι ριζοσπαστικές απόψεις του έστρεψαν τα φώτα της δημοσιότητας πάνω του. Απέκτησε ένα ένθερμο κοινό από, δίνοντας πολλές συναυλίες ενώ στίχοι του γίνονταν συνθήματα για τους νέους.

Ο Ντίλαν είναι η νέα φωνή της Αμερικής, είναι η διαμαρτυρία, η άρνηση, η αμφισβήτηση, η επανάσταση. Αυτός όμως αρνείται τον ρόλο της φωνής του κινήματος. Εγκαταλείπει τα τραγούδια διαμαρτυρίας και επηρεασμένος από τους μεγάλους συμβολιστές ποιητές (Μπωντλαίρ, Ρεμπώ και κυρίως τον Τ. Σ. Έλιοτ) δημιουργεί πολύπλοκα ροκ ποιήματα.

Το 1965 αποτελεί έτος ορόσημο. Η ροκ μουσική αμφισβητεί διαρκώς το κατεστημένο, κοινωνικό και πολιτικό. Μια μουσική μόνιμης και διαρκούς αμφισβήτησης. Το καλοκαίρι του 1965 ένα δικό του τραγούδι, το *Mr. Tambourine Man* γίνεται μεγάλη επιτυχία παιγμένο από τους Byrds.

Έχει ήδη κυκλοφορήσει τρεις μεγάλους δίσκους, που καθορίζουν την ιστορία της ροκ, όπως τον θρυλικό *Highway 61 Revisited*,με ιστορικά κομμάτια όπως τα *Like A Rolling Stone*, *Ballad For A Thin Man*, *Desolation Row*, τον *Bringing it all back home*, δίσκος που σηματοδότησε τη στροφή του στο ηλεκτρικό μπλουζ, τον *Blonde on Blonde*, ένα καταπληκτικό διπλό άλμπουμ, με πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία. Οι πιστοί φολκ οπαδοί που τον αποδοκιμάζουν στο Newport Festival (1965) όταν ανεβαίνει στη σκηνή με δερμάτινη ζακέτα και ψηλοτάκουνες μπότες και τολμά να παίξει ηλεκτρική κιθάρα Fender Stratocaster θα δώσουν τη θέση τους σε χιλιάδες νέους θαυμαστές. Ο 25χρονος Ντίλαν έχει πάνω από 10.000.000 πωλήσεις δίσκων. Γίνεται σημαία, ροκ λάβαρο.

Έχοντας ένα σοβαρό ατύχημα με την μοτοσυκλετα του, αποσύρεται για μερικά χρόνια από την ενεργό σκηνή και με την βοήθεια λίγων καλών συνεργατών και βαθιά επηρεασμένος από την θρησκεία, πειραματίζεται με την μουσική φολκ.

Είμαστε στο τέλος της δεκαετίας του 1960, μια εποχή ασυμβίβαστη, άγρια και ελεύθερη. Η γενιά του πειραματίζεται σωματικά και εγκεφαλικά με ψυχεδελικές ουσίες. Η μουσική ακολουθεί τους ίδιους δρόμους (ψυχεδέλεια, flower power). Ο Ντίλαν, αντίθετα, αποφασίζει να κάνει το αγροτικό του, γυρίζει στις υπαίθριες ρίζες για να κρατηθεί. Ταυτόχρονα απέχει από συναυλίες και κυκλοφορεί δίσκους με διασκευές και επανεκτελέσεις δικών του τραγουδιών,

Το 1974 είναι η χρονιά της μεγάλης επιστροφής. Πραγματοποιεί σειρά θριαμβευτικών συναυλιών με τους Band, από τις οποίες θα κυκλοφορήσει ένας διπλός live δίσκος, *Before the flood*.

Το 1975 είναι μια μεγάλη και παραγωγική χρονιά για τον Μπομπ Ντίλαν και μια δύσκολη περίοδος για τον γάμο του. Στις αρχές τις χρονιάς κυκλοφορεί το αριστουργηματικό *Blood on the Tracks*, εμπνευσμένο από την έγγαμη συμβίωση και τις δυσκολίες της. Η χρονιά κλείνει με το *Desire*, το οποίο περιέχει το *Sara*, ένα τραγούδι ύμνο στη γυναίκα του. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν ότι με αυτό το τραγούδι έφερε ξανά έστω και προσωρινά κοντά του τη Σάρα. Τον Νοέμβριο του 1976 ο Ντίλαν χόρεψε μαζί με τους Νηλ Γιανγκ, Βαν Μόρισον, Έρικ Κλάπτον, Τζόνι Μίτσελ, Dr. John και Ρόνι Χώκινς στο "τελευταίο βαλς" των Band. Η μεγαλειώδης συναυλία ηχογραφήθηκε, κυκλοφόρησε σε δίσκο *(The Last Waltz)* και κινηματογραφήθηκε από τον Μάρτιν Σκορσέζε.

Το 1977 εκδίδεται το διαζύγιο με τη γυναίκα του. Ο Ντίλαν αναζητά διέξοδο, στην αρχή σε εφήμερες σχέσεις και κατόπιν στον Χριστιανισμό.

Το 1979 το *Slow Train Coming* ανοίγει μια τριλογία δίσκων, με τους οποίους ο Ντίλαν ψάχνει να βρει εκείνον που βάπτισε όλα τα ζωντανά πλάσματα, ψάχνει την αρχή, το αργοκίνητο τρένο της δημιουργίας. Γίνεται ένας αναγεννημένος Χριστιανός *(New-born Christian)* τη δεκαετία του '80, αυτή την δύσκολη δεκαετία για όλους τους μύθους της πρώτης rock γενιάς. Τον απορροφούν οι πολλαπλές θρησκευτικές και πολιτικές αναζητήσεις. Όμως συνεχίζει να βγάζει δίσκους, να κάνει περιοδείες, να υπάρχει, να ψάχνεται, και το 1989 κυκλοφορεί έναν εμπνευσμένο δίσκο, σε παραγωγή Daniel Lanoix, το *Oh Mercy*.

Το 1992 γιορτάζει τα 30 χρόνια επί σκηνής με καλεσμένους όλους τους παλιούς του φίλους. Κάνει παγκόσμια περιοδεία, έρχεται μάλιστα και στην Ελλάδα στις 14 Ιουνίου του 1993. Όλα αυτά τα χρόνια δεκάδες καλλιτέχνες διαφόρων μουσικών ειδών διασκευάζουν τα τραγούδια του. Όμως, η πηγή της έμπνευσης του Ντίλαν δεν στέρεψε. Συνεχίζει να βγάζει μεγάλους δίσκους και να θυμίζει ότι υπάρχει ως ενεργός δημιουργός.

Σχεδόν 60χρονος, κυκλοφορεί το 1997 το *Time Out of Mind*, γραμμένο πριν και μετά από μια μεγάλη περιπέτεια υγείας με την καρδιά του. Ένας δίσκος κλάσης, ένας δίσκος που φέρει την υπογραφή του ίδιου του Ντίλαν (*Love Sick*, *Dirt Road Blues*, *Tryin' to get to heaven*, *Cold Irons Bound*, *Can't Wait*) αλλά παράλληλα ένας σύγχρονος δίσκος που πετυχαίνει και εμπορικά. Το *Time Out of mind* σαρώνει τα βραβεία Grammy, ανοίγοντας μια περίοδο απόδοσης τιμών.

Τα επόμενα χρόνια βραβεύεται από τον βασιλιά της Σουηδίας, προτείνεται για το Νόμπελ Λογοτεχνίας και παίρνει το Βραβείο Όσκαρ για το τραγούδι *Things have changed*. Ο δίσκος του, *Love and Theft*, κυκλοφόρησε στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001, την ίδια ημέρα των τρομοκρατικών επιθέσεων της Αλ Κάιντα στους Δίδυμους Πύργους της Νέας Υόρκης και στο αμερικανικό Πεντάγωνο.

Ο Ντίλαν επιβεβαιώνει ότι διανύει μια ακόμη εφηβεία, συμμετέχοντας σε ταινίες, διαφημιστικά, κυκλοφορώντας νέους αξιόλογους δίσκους, όπως τον *Modern Times* (2006), τον *Together Through Life* (2009) και τον *Christmas In The Heart*, την ίδια χρονιά. Και φυσικά περιοδεύει ανά τον κόσμο σε μια "*Never Ending Tour*", η οποία ξεκίνησε από το 1988 και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Σημαντικό του επίσης δημιούργημα είναι ο πρώτος τόμος της αυτοβιογραφίας του με τίτλο *Chronicles*.

Ο Μπομπ Ντίλαν, πολύ μεγάλος μουσικός, στιχουργός και ποιητής επηρέασε όσο λίγοι την σύγχρονη

μουσική αλλά και τη σκέψη όσων μεγάλωσαν ή προβληματίστηκαν με τα τραγούδια του. Δεκάδες επίσημοι και ανεπίσημοι δίσκοι, βιογραφίες, διασκευές, ακυκλοφόρητες μαγνητοταινίες και τραγούδια μαρτυρούν το μέγεθος της επιρροής αυτής.

«Όπου και αν είμαι, είμαι ένας τροβαδούρος του ’60, ένα κατάλοιπο του folk-rock, ένας εργάτης των λέξεων από περασμένους καιρούς, ο μυθικός μονάρχης ενός τόπου που δεν ξέρει κανείς. Βρίσκομαι στο απύθμενο πηγάδι της πολιτιστικής λησμονιάς», ???? ? ????? ??? ?????? ??? ????? ?? ??? ?????????? ???? ?????: *«Δεν ξέρω τι ονειρευόταν ο υπόλοιπος κόσμος, εγώ πάντως ονειρευόμουνα μια ζωή εννιά με πέντε, ένα σπίτι σε μια γειτονιά με δέντρα, με έναν άσπρο ξύλινο φράκτη και ροζ τριαντάφυλλα στην πίσω αυλή. Κάτι τέτοιο θα ήταν ωραίο. Αυτό ήταν το βαθύτερο μου όνειρο. Ύστερα από λίγο μαθαίνεις ότι η ιδιωτική ζωή είναι κάτι που μπορείς να το πουλήσεις, αλλά δεν μπορείς να το ξαναγοράσεις».*

Το σημερινό εξώφυλλο είναι από τον δίσκο “Rough and Rowdy Ways” του Μπόμπ Ντίλαν που κυκλοφόρησε στις 19 Ιουνίου 2020. Στις μέρες της καραντίνας που υπήρχε διάχυτος φόβος, τρομολαγνεία, έντονες κοινωνικές αντιδράσεις για την καραντίνα της πανδημίας, ο Ντίλαν έσκυψε μέσα του και αναδύθηκαν με έντονα ποιητικό τρόπο γεγονότα από το παρελθόν που δημιούργησαν παραπλήσια συναισθήματα στην κοινωνία και στο ίδιο. Η εικονογράφηση έχει ένα άρωμα άλλης εποχής και ταιριάζει τόσο με τα ποιητικά χαρακτηριστικά που διαθέτει ο Ντίλαν, όσο και με την ενασχόλησή του με θέματα από το παρελθόν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του περιεχομένου του δίσκου, το τραγούδι “Murder Most Foul” όπου είναι ένα κομμάτι 17 λεπτών στο οποίο μιλάει για διάφορα σημαντικά γεγονότα και πρόσωπα της δεκαετίας του ’60 και του ’70 με το δικό του χαρακτηριστικό ύφος, όπως τη δολοφονία του John F. Kennedy, τους Beatles, το Woodstock, τη Stevie Nicks. Πρόκειται για ένα ποιητικό ημερολόγιο του νομπελίστα Μπομπ Ντίλαν που αξίζει να έχετε στη συλλογή σας!

[1]

[2]

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=en/node/1849

Links
[1] https://drive.google.com/file/d/15LPSQALkENXEkjkJcTPELUkIOGke-cH6/view?usp=sharing [2] https://drive.google.com/file/d/1ZCcLhUXmF_Qy4GYmrwxV1qtq64ki8XyP/view?usp=sharing